

Wij zullen Tsjeard missen op onze vergaderingen, die hij ondanks het klimmen van zijn jaren en de verre reis tot het laatst toe, helder van geest, bleef bezoeken. Vergeten zullen wij hem niet. Hij ruste in vrede.

P. HENS.

Verslag van de huishoudelijke vergadering van de afdeling N.O.V. in het Botanisch Laboratorium te Utrecht op 25 januari 1958

Bij de opening van de vergadering door de voorzitter, Dr. BIERMAN, zijn een 70-tal leden en introducés aanwezig. Agendapunt is de verkiezing van een nieuw bestuurslid in de vacature, ontstaan door het overlijden van Dr. VAN KOERSVELD. De voorzitter deelt mede dat er vóór het overlijden van VAN KOERSVELD nog geen volgorde van aftreden van de bestuursleden was bepaald, dit is nu echter gebeurd en deze volgorde is: 1. JUNGE (1959). 2. VOOUS (1960). 3. BIERMAN (1961). 4. KLUYVER (1962). 5. het nieuw te verkiezen bestuurslid (1963). Verder wijst hij er op, dat het vorig jaar bij de verkiezing van het bestuur van de N.O.V. te weinig rekening is gehouden met de vervulling van het secretariaat. Hij is Dr. JUNGE zeer erkentelijk, dat deze in het afgelopen jaar het secretariaat op zich heeft willen nemen en dankt hem dat hij dit, naast zijn andere werk, heeft willen doen. Het is nu de bedoeling dat het nieuw te verkiezen bestuurslid met het secretariaat belast zal worden. Gelukkig heeft het bestuur Dr. A. C. PERDECK bereid gevonden deze vacature te vervullen. De vergadering hecht bij acclamatie zijn goedkeuring aan deze benoeming. Niets meer aan de orde zijnde sluit de voorzitter deze korte vergadering.

G. C. A. JUNGE

Varia

Belevenissen in de Camargue

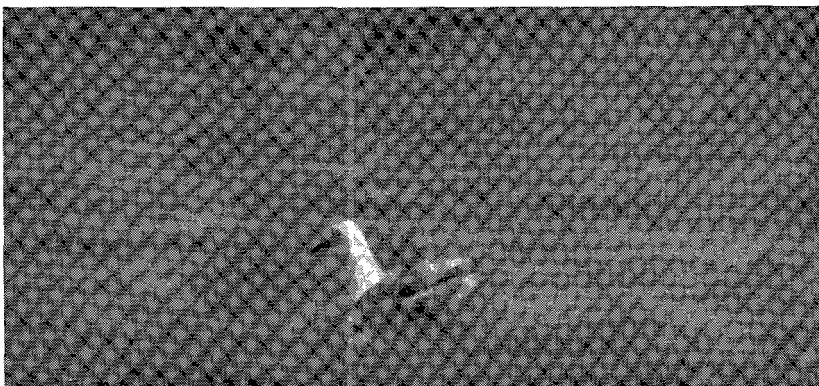
door

M. J. TEKKE

(met 1 tekstfiguur)

3. Twee onverwachte ontmoetingen.

Het verhaal speelt wederom in begin juni 1956. Op onze zwerftocht door de Camargue waren wij twee maal terecht gekomen bij het vissersdorpje en kleine badplaats Les-Saintes-Maries-de-la-Mer aan de Middellandse Zee. Van hier loopt in oostelijke richting de

Telefoto J. KIST.

Fig. 1. Dunbekmeeuw (*Larus geni*). Les-Saintes-Maries-de-la-Mer, Juni 1956.

„digue”, zoals deze verbinding in de wandeling wordt genoemd; met een weg heeft deze dijk echter niets te maken en voor een auto is hij nagenoeg onberijdbaar. Doch een wandeling kan ik zeer aanbevelen; het pad rechts voert langs strand en zee en links langs de étangs in het binnenland.

Mijn dagboek vermeldt de volgende soorten: Brilgrasmus (verscheidene met uitgevlogen jongen), Duinpieper, Dwergstern, Midditerrane Zilvermeeuw, Visdief, Italiaanse Gele Kwikstaart, Veldleeuwerik, Scholekster, Paapje, Kleine Zilverreiger, Strandplevier, Torenavalk, Grauwe Gors en Lachstern. Heel ver zagen wij bovendien nog een troep Flamingo's staan in een strandmeer.

Bij ons tweede bezoek zouden wij proberen zover mogelijk per auto te komen om een kijkje te gaan nemen bij de Lachsterns, die daar in een kolonie van ca. 400 paren broedden. Wij hotsten behoedzaam vooruit zonder aan tegenliggers te denken en de bordjes: „route barrée” negerend. Juist voor het nemen van een kleine betonnen brug gebeurde het.

Op een afstand van 75 m vóór ons dreef een eenzame meeuw in een strandplas. De meesten onzer hielden het voor een Stormmeeuw, zo met het blote oog. Doch een niet nader te noemen metgezel weet altijd uit een combinatie van zijn „second look”, vermengd met een dosis predeterminatie en gokdwang, nieuwe soorten te kweken en kondigde als in één adem met zijn linkerbuurman „Dunbekmeeuw” aan. Een ontzettend gedrang ontstond in de met 5 man beladen auto. Iedereen wilde met zijn kijker door het zelfde raam de dwaalgast zien en toen men het er over eens was inderdaad met een Dunbekmeeuw (*Larus geni*) te doen te hebben, wilden er drie vanuit de wagen fotograferen en filmen. Hierbij is afgedrukt een van de weinige foto's die redelijk kan worden genoemd. Daarbij moet worden bedacht, dat met tele-apparatuur werd gewerkt. Door de krachtige

zijwind stond de zware Ford bovendien nog op zijn verenstelsel te wiegen.

Intussen was de meeuw dichterbij gekomen. Hij maakte een sierlijke indruk door zijn slanke hals. De bovenzijde was blauwgrijs, de punten van de grote slagpennen zwart en verder was alles spierwit. De borst had een rose waas. De lange, slanke, flauw gebogen snavel was zwart, waaraan met veel goede wil een spoor van rood ontdekt kon worden; het oog leek rood onder een bepaalde belichting (achteraf bleek dat de oogleden rood zijn). De vogel viste in de ondiepe geul en ging telkens aan wal om zijn prooi op te eten. Bij die gelegenheid zagen wij in de vlucht de blinkend witte vleugelboeg, die doorliep tot over de duinvleugel; ook de donkerrode poten kwamen toen in zicht.

De Dunbekmeeuw heeft enige malen in de Camargue gebroed en komt voorts in Europa alleen als broedvogel voor in de zuidpunt van Spanje, op Sardinië en aan de westkust van de Zwarte Zee.

Voor de volgende ontmoeting neem ik u weer mee naar de oostelijke oever van het Etang de Vaccarès. Tijdens ons eerste kortstondige bezoek in 1954 hadden wij daar in de buurt tussen de met hoog riet begroeide walkanten reeds tevergeefs gezocht en geluisterd naar de Zwartkoprietzanger (*Luscinola melanopogon*), die in dit gebied moest voorkomen.

Ook in 1956 liep het niet vlot; telkens als we er langs kwamen, verlieten wij de auto's, echter steeds zonder resultaat. Zo verliepen onze dagen en onze kansen. Wel zagen we Rietgors, Grote Karekiet, Roerdomp en Rode Wouw en hoorden wij de zang van de Sprinkhaanrietzanger.

Toen kwam de morgen van de 8ste juni. Weer reden wij langzaam langs de rietzoom met opengedraaide ramen. Iedereen luisterde met spanning naar het nieuwe geluid, dat we alleen kenden uit de beschrijving in de „Vogelgids”. Nu hadden we het weer bovendien nog tegen: er stond een krachtige bries. Dat betekent dat de kleine rietzangers graag in de luwte blijven en zich niet laten zien. Ook het opvangen van geluiden wordt door het ruisen van het riet bemoeilijkt, zodat het de dag was voor de meer dan goede oren. Gelukkig zijn de bezitters daarvan ook in ons gezelschap te vinden en zo kon het gebeuren dat er plotseling op de rem getrapt werd en in de wagen werd geannonceerd: „ja..... Zwartkoprietzanger”. Voorzichtig slopen wij de auto uit en luisterden aandachtig naar de zang. Deze is zeer druk en doet denken aan die van de Kleine Karekiet en is doorgelicht met het „lu-lulu”-geluid van de Boomleeuwrik en Nachtegaalachtige tonen. Telkens na het zingen dook de vogel horizontaal in het riet terug.

Naar mijn mening is het voor geoefende oren een „gemakkelijke” zang, d.w.z. onmiskenbaar en ik weet zeker, dat ik het direct weer zou kunnen thuisbrengen als ik het geluid weer hoorde.

Waarschijnlijk door nieuwsgierigheid voor zoveel belangstelling uit

zijn lagere regionen gedreven liet het zingende ♂ zich ook nog bekijken. Hij klampte zich aan een typhastengel vast en zat er tegen aan geplakt als een specht, met de staart als extra steun loodrecht omlaag. Zo zwaaide hij heen en weer in de wind.

Nog meer geluk hadden we de volgende dag, toen wij op de zelfde plaats niet minder dan 5 à 6 zingende ♂ ♂ aantroffen. Bij al deze gelegenheden konden wij de opvallende witte wenkbrauwstreep en de zwarte kop duidelijk waarnemen.

Volledigheidshalve eindig ik met mede te delen, dat de Zwartkoprietzanger als broedvogel voorkomt in Zuid en Zuidoost Spanje, Zuid Frankrijk (in de Camargue plaatselijk), op Majorca, Corsica en Sicilië, in Italië, het Balkan-schiereiland tot Roemenië, Hongarije en aan de Neusiedlersee. In 1957 werd de soort voor het eerst met zekerheid aan de Federsee waargenomen (Journ. f. Orn. 98, 4, p. 472).
